

Tota teva

En Ferran i jo, com en tots els amors perdurables, ens busquem amb complicitat quan sona la nostra cançó

La Serra de Tramuntana és especialment bonica, a les acaballes de l'hivern. Un filet de dia comença a fer-se pas. Són les set del matí i fa tot just una hora que he aterrat a l'aeroport de Palma. Hi ha mercat al carrer principal i els vells esmorzen llonguets amb olives al Bar Sportiu. Els matins d'Esporles són un paisatge que, malgrat haver viscut moltes vegades, no deixa de semblar-me màgic, però avui, a més, la coreografia dels seus habitants actua com a obertura d'un dels moments més importants de la meua vida. Estic a punt de conèixer el meu fillol.

La Núria, la meua cosina, menja cereals en pijama i mira un concert de la Björk. Fa cara de cansada però està preciosa, com sempre. L'abraço. ?Vine?, em diu.

En Ferran dorm en un moisès de vímet. És petit i bru i té els punys tancats. És una criatura meravellosa. O així ho sento jo, després de tant de temps d'esperar-lo. ?Coseta bonica?, xiuxiuejo acarant-li els cabells amb prou delicadesa com per no despertar-lo. I en aquell moment entenc que entre el meu fillol i jo acaba de néixer un vincle etern. Una cosa difícil d'explicar amb paraules però que està feta de tot el que li vull mostrar, de tots els mals que li vull evitar. Un amor instantani i profund com mai l'he viscut.

Quan neix un nen, tota la casa fa olor de miracle. Hi ha un silenci que vessa amor i emoció continguts i una llum tènue que imposa calma. Tot declama respecte per la vida i la benvinguda a la nova persona. Tot gira al seu voltant, amb certa reverència, com si tots els acòlits del nadó estiguéssim entrenats per fer el que toca, com un mecanisme de precisió. La Núria li dóna el pit. La meua tieta i en Jaume, el pare de la criatura, preparen el dinar i el meu padrí parla en veu baixa i no diu gaires paraulotes, cosa gens habitual en ell.

Quan la Núria acaba de donar-li el pit em pregunta si el vull adormir. L'agafo a coll, el seu caparró a la meua espatlla i em balancejo sense dir res. La Núria s'acosta i diu ?Ferran, la padrina canta molt bé, jo crec que hauria de cantar-te una cançó?. La miro i somric, perquè fa estona que ho he pensat i totes les cançons de bressol que conec sembla que no estiguin a l'altura del meu amor acabat d'estrenar. Com sempre que no sé què fer, m'encomano a en Bob Dylan.

?Close your eyes, close the door, you don't have to worry anymore, I'll be your baby tonight." Mentre la canto, *I'll be your baby tonight* perd tota connotació sexual i és converteix en la cançó que d'ara en endavant cantaré a en Ferran per fer-lo adormir. No et preocupis per res, petit, que aquesta nit i totes, jo ja sóc teva. Ja em tens al pot. Pots demanar-me tot el que vulguis. És igual el que digui ta mare, ens la saltarem a la torera i t'ho consentiré tot.

He de cantar en Dylan nou o deu vegades fins que s'adorm. Tots aprendrem amb els mesos que en Ferran és un nen difícil d'adormir, massa curiós per tancar els ulls quan el dia encara roda. Quan finalment cau, segueixo cantant fluixet, olurant-li el capet i mirant per la finestra.

Han passat ja quatre anys, des d'aquell matí, i en Ferran i jo, com en tots els amors perdurables, ens busquem amb complicitat quan sona la nostra cançó. Ell, amb la seva forma peculiar de mirar-me, quan la sent, quan li canto, cerca la meua aprovació amb un somriure que se li dibuixa a poc a poc i acaba envaint-li tota la cara. I m'escolta molt atent, amb aquells ulls tan grans que té, ben oberts. Els mateixos ulls que tanca amb resignació quan em xerra en mallorquí i em costa entendre'l. Els mateixos ulls que miren amb orgull desafiant aquell qui l'ha vist caure. Els ulls

que, des del primer dia que el vaig veure, van fer que jo mai pogués ser altra cosa que seva.

Cançó: *I'll Be Your Baby Tonight*

Autor: Bob Dylan

Disc: John Weley Harding (1967)

Foto: Reinaldo Giudici

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)